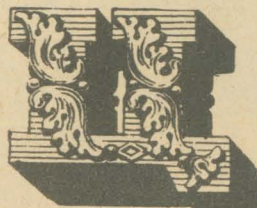
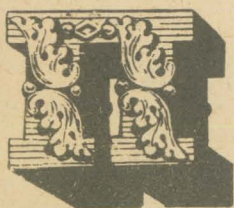

БЕРЕЗЕНЬ

1978

КИЇВ

Виходить з січня 1927 р.

№ 6 (1024)

Ціна номера 20 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Щастить же цьому Вовчиську. Зробив прогул, хвоста відморозив на риболовлі, а йому ще й листок непрацездатності видали.

22-44

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ТАК ТРИМАТИ!

«Активно боротися за ефективність — це значить неухильно поліпшувати якість продукції, підвищувати її технічний рівень, надійність і довговічність».
(З листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про розгортання соціалістичного змагання за виконання і перевиконання плану 1978 року і посилення боротьби за підвищення ефективності виробництва і якості роботи».)

НЕ ХОЧУ ВАРТИРИ!

Зустрічаю оце недавно в Кіровограді свого давнього доброго знайомого. Бачу: іде, мов у воду опущений, в очах — скорбота.

Що сталося? — питаю стурбовано. — З роботи звільнили?

— Гірше, — відповідає, безнадійно махнувши рукою. — Квартиру нову одержую. — Т-ю-ю-ю, дивак, — мовлю, — так тобі ж радіти треба!

— Ти що — з неба впав? Чи не бачив жодної квартири, збудованої трестом «Кіровоградмістобуд»?

— Не бачив, — признався я. — А що? — Ходімо...

Приходимо. Будинок № 5 по вулиці Пацаєва. У багатьох квартирах, як після потопу, бо протікає на стиках між панелями. У квартирах верхніх поверхів стеля теж у мотузі: дах своєю водопроникністю не поступається решету. Підлога на кухні просіла. Я вже не кажу про такі дрібниці, як двері, що не зачиняються, і вікна, що не відчиняються.

— Можє, це окремі недоліки?

— Окремі? Навіщо ж тоді місьвиконком двічі приймав рішення, яким зобов'язував керівництво тресту «Кіровоградмістобуд» ліквідувати недоробки в будинках №№ 18, 19, 21, 22, 23, 24, 28, 32 по вулиці Волкова і в будинках №№ 3 і 10 по вулиці Пацаєва? Перший раз зобов'язав позаторік, другий — торік, а цього року, мабуть, утретє зобов'язав.

— Стривай, стривай, — кажу, — не можна ж людям старими гріхами очі колоти. Можє, позаторік в тресті ще не знали, що почалася п'ятирічка якості?..

— А торік знали?

— Що?

Ну, про п'ятирічку якості?..

— Мабуть, уже знали... Он же і місцева газета про це пише регулярно, а керуючий трестом М. А. Мельниченко її, напевно, почитує.

— Знали, кажеш?.. Чим же тоді пояснити, що лише в семи будинках, зданих трестом торік, виявлено понад сотню серйозних огріхів, одначе житло прийняли в експлуатацію. А будинок № 16 по вулиці Пацаєва взагалі заселили, забувши провести газ і опалення. Тепер ти бачиш: щоб справитися з обов'язками новосельця, треба бути, як мінімум, майстром широкого профілю. А я хто? Рядовий кандидат наук.

— Вище голову, друже, — продовжую втішати, — попроси перенести чергу. Не вік же таке брєкоробство триватиме. Та й міськрада, рано чи пізно, стіною стане проти халтури.

— Я вже про це думав, — безпорадно махнув рукою приятель. — Більше того, побував на прийомі у заступника голови міськради В. М. Курченка, який відповідає за будівництво. Він пообіцяв єдине: що цього року трест охоче і оперативніше усуне свої гріхи, бо раніше він доробляв і переробляв за свій рахунок, а тепер йому виділяють на ремонт дахів і стиків 60 тисяч карбованців.

— А чого це у тресті вчепилися в крупнопанельні будинки? Адже квартири, які я бачив, — це вчорашній день житлового будівництва? Є ж нові, сучасні проекти...

— Проекти-то є, але щоб за ними будувати, потрібна відповідна виробнича база. А товариші з Міністерства будівництва підприємств важкої індустрії УРСР, певно, досі вважають область глухим закамелком і не дуже поспішають ту базу розвивати.

— Звідки ти все це знаєш?

— Знаю. Біда примусить. Скажу по секрету: позичивши в Сірка очей, я навіть побував у керуючого трестом «Кіровоградмістобуд» Миколи Артемовича Мельниченка і попросив порадити, в якому цюгорічному будинку варто одержати квартиру.

— Ну?

— Не знаю, — сказав мені Микола Артемович. — Торік за графіком першого півріччя ми мали змонтувати три тисячі кубічних метрів стінових блоків, а одержали лише половину потрібного. Решту нам виділили у свинячий голос, коли кінець року був на носі, і звисно, ми думали більше про темп, ніж про якість, щоб хоч план витягнути. Початок цього року схожий, як дві краплі води, на початок попереднього.

Для пускових об'єктів першого кварталу потрібно 964 квадратних метри дверних блоків, щоб закрити будинки, утеплити їх і приступити до опоряджувальних робіт. Не одержали жодного квадратного метра. Отже, я знову опинюся перед дилемою: або провалити план, або будь-яким способом зіпхнути об'єкт. Звісно, план я постараюся не провалити...

— М-да, — зітхнув я і вперше співчутливо глянув на приятеля. — Що ж далі думаєш робити?

— Поїду в Міністерство будівництва підприємств важкої індустрії УРСР. До самого міністра товариша Лубенця Григорія Кузьмича спробую пробитися. Можє, хоч він знає, коли в Кіровограді, нарешті, будуватимуть по-людському...

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

ЛИСТИ КОМЕНТУЄ ПОЕТ

ОЦЕ ТАК УМОВА!

«Велика група робітників, які працюють на будівництві Чигиринської ДРЕС, розміщена в селі Рацево. Лазня тут не працює, власної не збудували. Перукарні теж нема. Місцеві керівники та відповідальні працівники тресту «Південенергобуд» кажуть, що

лазня і перукарня — необов'язкова розкіш і, посилаючись на думку керуючого трестом М. Г. Кеткова, радять їздити до Чигирина».

(З листа майстра-будівельника В. Лапеніна).

Здавалося б, людина просить мало — звичайну лазню.

А й від імені товариша Кеткова: — Нема й не буде.

Здавалось б, звичайна перукарня... Але й на неї сподівання марні, бо знову чути від імені Кеткова: — Нема й не буде.

Є важливіші справи, набагато, Не заважаєте людям керувати!

ДОРОГА ЯМА

«Понад сім років тому на місці фруктового саду й географічного майданчика будівельне управління № 2 м. Кіровограда викрило котлован під добудову школи № 1. Витрачено великі державні кошти. Проте

далі грандіозної ями, що перетворилась у смітник, справа не пішла».

(З листа гр. Мартиненка, м. Кіровоград).

Тут був колись фруктовий сад, Майданчик був географічний... І діловитий, і ліричний В усьому був тут справжній лад. Тепер тут «діє» восьмий рік Гігантських розмірів смітник. Смітник цей — штука не проста: Усе підряд кофта й кофта. Із апетитом прехорошим Жує й жує державні гроші. А ще ж і ввечері, і вранці Щодня кофта по обіцянці Керівників із БеУ-два... Ну, й ненажерливий. Дива!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Якість рибальського спорядження в цьому році буде ось такою!

ЗАГАДКОВЕ ЗНИКНЕННЯ

КИЇВСЬКА область («блискавкою» від власкора ТАП). Уже два роки не знаходяться сліди начальника Ставищенської ремонтно-будівельної дільниці І. О. Балдовського, що зник при загадкових обставинах у селі Винарівці. Востаннє його бачили позаторік у квітні, коли, заспівавши улюблене: «А я піду в сад зелений, в сад криниченку копати», — І. О. Балдовський подався до мешканця згаданого села В. Д. Дирди організувати копання криниці, за що — згідно з договором № 62 — гр. Дирда і група його односельців сплатили дільниці 634 коп. 85 коп. Відтоді, незважаючи на всі старання заінтересованих осіб, у зеленому саду жодного разу не було виявлено ані найменших слідів начальника РБД або вже хоч тієї криниці.

НА КРИЛАХ МРІЇ

ВІННИЦЬКА область (від власкора ТАП). «У Будинку культури села Рубань Немирівського району день у день відбуваються цікаві концерти, змістовні лекції, захоплюючі молодіжні вечори, дитячі ранки, заняття самодіяльних гуртків, демонструються нові кінофільми...» — про це ось уже 15 років мріють дві тисячі жителів села. Мріють відтоді, як у 1963 році місцевий колгосп імені Петровського почав споруджувати новий Будинок культури.

НА БУДЬ-ЯКИЙ СМАК

БОРИСЛАВ Львівської області. Кулінари місцевого відділу робітничого постачання запропонували споживачам оригінальну новинку — піріжок «двоначинковий»: з одного боку він із м'ясом, а з протилежного — з повидлом. Піріжок, танити чиним, розрахований і на любителів м'яса, і на прихильників солодкого. Що ж до ціни, то новинку вирішено реалізувати за вартістю м'ясного піріжка.

Гр. А. І. Єнчик, який мешкає по вул. Мравчинській, 39, надіслав штаб-квартирі ТАП зразки нової продукції, купленої в магазині № 10 Бориславського відділу робітничого постачання. Дегустатори штаб-квартири дали їй високу оцінку і рекомендували заінтересованим організаціям вивчити досвід бориславців.

ЗА ПАПЕРОВИ ЩИТОМ

(Десять інтерв'ю про один гуртожиток спеціалізованого управління № 2 «Дніпродомнаремонт»)

Інтерв'ю перше.

КОРЕСПОНДЕНТ: Якщо не секрет, як ви проводите свій вільний час?
БОГДАН ОСТАПИШИН, слюсар-монтажник: Я? Як і всі... Телевізор дивлюся... Буває, газету почитаю, в кіно сходжу...

КОРЕСПОНДЕНТ: А ще? Гуртожиток же на певний час — ваш другий дім...

БОГДАН ОСТАПИШИН: Я ж кажу, телевізор дивлюся... А більше тут нічим і не займаюся...

Інтерв'ю друге.

КОРЕСПОНДЕНТ: В холі, на стендах, я бачив турнірні таблиці першості з футболу, волейболу, розіграшу кубків з шахів, тенісу...

ВАСИЛЬ ШУЛЬГАЧИК, слюсар-монтажник: Так то про людське око. Хоча в гуртожитку й живе переважно молодь, але про спорт тут нагадують хіба тільки оті стенди. Я до служби в армії грав і у волейбол, і у баскетбол. В армії полюбив легку атлетику. А тут... Хлопці бігом і стрибками на місці лише займаються, щоб хоч трохи зігрітися, бо в гуртожитку така холоднеча...

Інтерв'ю третє.

КОРЕСПОНДЕНТ: Олександр Вікторовичу, ви жили в гуртожитку як

командирівочний. Яке залишилося враження?

О. В. ДУБРОВСЬКИЙ, слюсар Чебоксарського виробничого об'єднання «Хімпром»: Гарні люди тут живуть... Це плюс. А мінус? Не вважаю за невідданість. Я хоч від роду і сибіряк, та, мабуть, найбільше відчув, що таке холод, саме тут. Приходиш з роботи — і роздягтися не хочеться. Ось бачите — під трьома ковдрами сплю і холодно. Ще? Ну, пішов сьогодні в душ, води гарячої нема. Воно, звичайно, дрібниці, а настрої зіпсовані...

Інтерв'ю четверте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Ви вчорашні учні професійно-технічного училища. Вам подобається у гуртожитку?

ВІКТОР ЄРЕМИЧ, зварник-монтажник: Не дуже. Немає тут домашнього затишку. Холодно. На п'ять поверхів кілька шахівниць — оце і все... У професійно-технічному училищі № 9, де ми навчалися, можна було увечері і штангою зайнятися, і боксом...

ВОЛОДИМИР ФІК, зварник-монтажник: От на кухнях встановили шафчики. Кажуть, для посуду. Але ж це показуха. Підійти і подивитися: вони як були колись пофарбовані, то після того навіть не відчинялися. Непогано було б, якби на кухнях поставили холодильники...

Інтерв'ю п'яте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Від вас так смачно пахне борщем.

ВІКТОР МИЛОКУМОВ, слюсар заводу «Кремійполімер»: А у нас у кімнаті шафа, в якій доводиться й каструлю з борщем тримати, і одяг.

СТЕПАН ГРИГОРЦЕВ, монтажник спеціалізованого управління № 1 «Дніпродомнаремонт»: І книжки ніде покласти. Кажуть, здавайте в камеру схову. Але ж не будеш бігати туди через кожні п'ять хвилин.

Інтерв'ю шосте.

КОРЕСПОНДЕНТ: А як працює ваш буфет?

ЛЕОНІД КУТИНОВ, випробувач Запорізького електроапаратного заводу: Буває, нормально. А буває, приходиш, а він уже давно зачинений. Ідеш додому і думаєш, чи пощастить сьогодні повечеряти, чи краще про всяк випадок забігти в гастроном та ковбаси купити...

Інтерв'ю сьоме.

КОРЕСПОНДЕНТ: У соціалістичних зобов'язаннях мешканців гуртожитку записано «...удосконалювати себе фізично, розумово, морально, естетично». Але...

О. С. КОТКІНА, комендант гуртожитку: Сама бачу, ходять хлопці з кутка в кутку, нудяться... Випивають... Звичайно, треба їх чимось зацікавити, розворушити...

Інтерв'ю восьме.

КОРЕСПОНДЕНТ: Як багато ви приділяєте уваги робітничому гуртожитку?

В. Д. КОЛОС, начальник спеціалізованого управління № 2 «Дніпродомнаремонт»: Ось дивіться — постановою колегії Міністерства чорної металургії і Президії республіканського

комітету профспілки робітників чорної металургії. Тут багато управлінь критикують. А наше, бачите, ні. Звичайно, вам могли всякого наговорити. Але у постанові про нас ні слова. Отже — працюємо.

КОРЕСПОНДЕНТ: Але вас і серед кращих не називають.

В. Д. КОЛОС: Але ж і не критикують...

Інтерв'ю дев'яте.

КОРЕСПОНДЕНТ: У книзі відвідування гуртожитку керівниками управління я не зустрів ні прізвища начальника, ні вашого...

І. І. МІРОШНИЧЕНКО, заступник начальника по кадрах і побуту: Та я ту книгу можу на цілий рік наперед заповнити. Це ж формальність. Головне, бути у курсі справи... Я вважаю, що в гуртожитку у нас порядок.

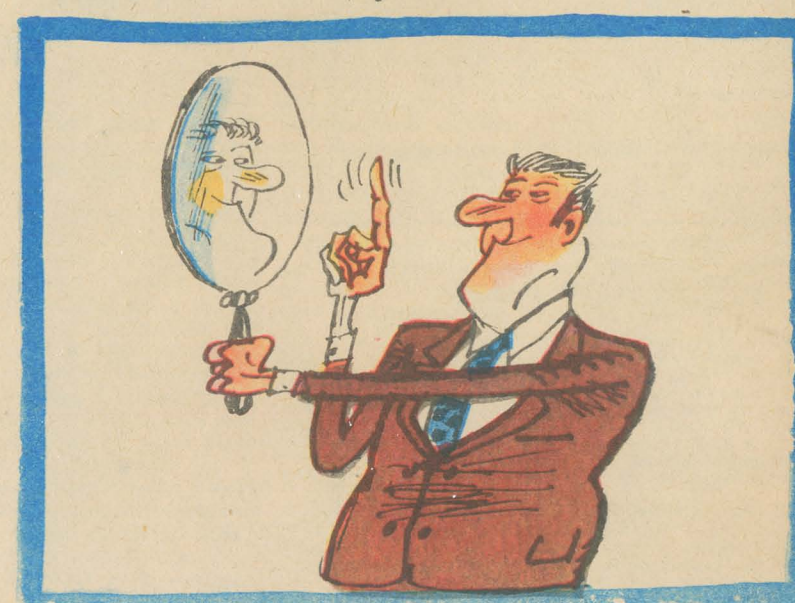
КОРЕСПОНДЕНТ: Але ж там холодно. Хіба це порядок?

ЯК ДЕХТО РОЗУМІЄ КРИТИКУ І САМОКРИТИКУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Критика.

Самокритика.

І. І. МІРОШНИЧЕНКО: Холодно? Коли, минулої зими?

КОРЕСПОНДЕНТ: Ні, цієї...

І. І. МІРОШНИЧЕНКО: Не знаю, не знаю... Може бути...

Інтерв'ю десяте.

КОРЕСПОНДЕНТ: Що ви можете сказати про гуртожиток СУ-2 «Дніпродомнаремонт»?

М. Л. ДЕНИСЕНКО, секретар обкому профспілки робітників чорної металургії: Це про той, що на Республіканській, 73? Давенько я там не бував. Але, чесно кажучи, за паперами ніколи й вирватися. Що ж, будемо ажувати заходи. Піклуватися про культуру й побут робітників — один з головних наших обов'язків. Але ми нерідко про це чомусь забуваємо...

КОРЕСПОНДЕНТ: Цілком з вами згодний...

М. ПРУДНИК.

м. Запоріжжя.

— Мій дід був колись чемпіоном з бігу на ковзанах.

Труднощі самопізнання

ГУМОРЕСКА

Ще з автобуса, крізь вітрину, я побачив свої черевикі. Молодець, Вася! Сказано — терміновий ремонт. Я скочив на східці і з розгону мало не видавив шиби в скляних дверях павільйону.

— Не бачите? Замкнуто! — покосився на мене якийсь чоловік. Двері, крім замка, були взяті ще й на залізну штабу. Як же так? Уже ж десята! Хоч би писульку якусь вивісив... А втім, це на краще. Поки він прийде, я збігаю в інше місце.

Недалечко ошадкаса. Треба заплатити за квартиру. Лотерейки перевірити.

Оце порядок! Записка: «Пішла в центральну касу. Буду через годину». Я теж. Бо мені треба купити ще клей і шпалери.

У магазині «Тисяча і одна дрібниця» було все: клей, шпалери, вохра, сурик, граблі, електропраски, віршовки. Не було на місці тільки продавщиці. «Висіла» на телефоні. Вже з чверть години.

Поки вона добереться до химиних курей, я ще встигну до...

Натовп біля прилавка у «Бакалії» вирував:

— Напишемо, куди слід! Це хамство!

— Подзвонимо начальству! — Хто дав вам право залишати робоче місце під час роботи? — закричав і я, піддавшись загальній стихії. Мені тут же посунали до рук взятку з бою книгу скарг і самописку.

— Справді: хто? — лагідно проворкувало над моїм вухом. У мене підкосились коліна. Це був голос мого завідувача Петра Охримовича. — Хто вам давав право покидати роботу і швендіяти по магазинах?

За п'ять хвилин я був на своєму робочому місці. Але мене гриз черв'як. Заглянув до секретарки.

— Петро Охримович у себе? — У тресті...

— Все зробив? — запитала мене вдома жінка, ставлячи на стіл напівпорожню сумку.

— Я був на роботі. Працював! — кинув я в куток порожню сіточку.

— А я del? — зрізала мене жінка. І, як фокусник, заходила витягати із сумки банки, босоніжки, мохер, капусту, сир, ковбасу, майонез, пучок зеленої цибулі. — Ще й Любова Пилипівну підміняла. Вона на сьогодні відпросилась.

Микола ПЕТРОВ.

м. Знамянка
Кіровоградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У «Перці» № 23 за 1977 рік опубліковано фейлетон «Портрети без ретуші». У розділі цього фейлетону «За дерматинними дверима» розповідалося про всілякі неподобства у деяких ідальнях м. Вінниці.

Я повідомив редакції начальника Вінницького обласного управління громадського харчування тов. Малицький, фахисти підтвердили. Завідуючого ідальнею № 8 Лихогляда, завідувача виробництвом ідальні № 34 Гуменну і ідальні № 122 Сороку від їх обов'язків звільнено. На директора комбінату громадського харчування Новикова Н. О. накладено адміністративне стягнення.

ТРЕБА ПИТАТИ ЛЮДЕЙ

Бабуся вмошувалась не поспішаючи. Як то добре, що оті електрички тепер є. Куди хочеш завезе. І не дорого. А коли поїзд рушив, запитала сусідки, що засовувала свій чемодан під сидіння:

— А ви що, теж до Козятина?

— До якого Козятина? — здивовано витріщила очі молодиця. — Ми ж на Здобунів їдемо.

— Що каєте? На Здобунів? Господи! Мені ж на Козятин. А щоб ти ходив голий... Що ж тепер мені робити?

— А він і ходить голий, бабусю, — озвався носатий чоловік, який сидів біля вікна. — Ви хоч на одній електричці бачили табличку з написом, куди вона йде? Треба було питати людей. А то ж одна частина їде на Козятин, а друга — на Здобунів. А написано тільки на першому вагоні. От ви і не втрапили куди треба. Нічого. Ось приїдемо до Славути — пересядете на другий, зустрічний поїзд. Купите другий квиток та й поїдете до Козятина.

Цей випадок стався з однією бабусею на станції Шепетівка. Але він міг статися з будь-ким, оскільки на вагонах електропоїздів табличок чомусь не прийнято вивішувати. Отож бо, пасажире, щоб не помилитись напрямком і не повторити бабусино маршруту, потрібно попитати до голови поїзда і пересвідчитись, чи справді він їде туди-то і туди-то.

м. Ізяслав на Хмельниччині.

В. КРАВЧУК.

— Дозвольте познайомити вас із своєю біографією.

— Лікарю, що з ним? Каже, руки сверблять, працювати хочеться...

1967-й рік.

Ура! Ще раз ура!!! Тепер не соромно перед гостями-туристами, які приїдуть у село, де провів свої дитячі та юнацькі роки Микола Васильович Гоголь. А ми — земляки славного письменника — теж не підкачемо. Поставимо в новому клубі «Майську ніч». Клуб буде — на чотириста місць! Коштуватиме 250 тисяч карбованців. Але то нічого: колгосп імені XXII з'їзду КПРС багатий, грошки у нас є. Споруджуватимуть клуб наші шефи з Полтави: будівельне управління № 9 тресту «Укрсхіднафтогазбуд». Приїздили звіти представники. Були урочисті збори. У старому клубі побоялися збиратися (там гнила підлога, мала сцена і, взагалі, він ось-ось розвалиться), тому провели збори в школі. Опісля — грав оркестр. Один із шефів навіть польку врізав із нашою ланковою. Я теж танцював — від радості: гратиму у виставі «Майська ніч» молодого парубка Левка.

1968-й рік.

Будівництво почалося вчистю. Керівники тресту та БУ-9 привезли із собою пересувний будиночок і величезне полотнище-плакат: «Закінчимо будівництво клубу в 1970 році!» Начальство поїхало. Робітники вирили котлован, поклали блоки і теж поїхали. Плакат висить. Будиночок стоїть.

1969-й рік.

Виклали стіни першого поверху. Підновили плакат. Зникли.

1970-й рік.

БУ-9 прислало студентів. Веселі хлопці. Купалися в ставку, загорали. Раз чи два пішли на танці в старий клуб, але там обвалилася стеля, тому більше туди не потикалися. Спорудили стіни другого поверху й поїхали.

1971-й рік.

Нічого не робилося. Новобудова заросла бур'яном. Від плакату залишився тільки клопоть із словом «Закінчимо...». Представники колгоспу цілий рік писали та їздили — доби-

ралися навіть до Києва, в самого начальника виробничого об'єднання «Укрсхіднафтогазбуд» товариша Гудзенка були. «Майську ніч» досі не поставили — ніде. Боюся, якщо такими темпами будуватимуть, то не зіграю Левка — постарію.

1972-й рік.

Візит до Києва дав наслідки... Поклали залізобетонні перекриття на

поїхав, а кран залишився. Три місяці стояв нерухомо. Потім його забрали. Разом із краном забрали й пересувний будиночок та залишки панелей...

1973-й рік.

Знову представники колгоспу ходять, їздять і т. д. Були у Міністерстві сільського господарства УРСР. З горем пополам домовилися, щоб

ТАК РОЛІ Й НЕ ЗІГРАВ,

АБО ХРОНІКА ОДНОГО ДОВГОБУДУ

(Із записок активного учасника художньої самодіяльності села Гоголів Шишацького району на Полтавщині)

другий поверх. Але не скрізь. Чомусь залишили непокритими сцену й кінобудку.

1973-й рік.

Ходять, їздять, дзвонять, пишуть і т. д., й т. п. Робота стоїть, так, як і пересувний будиночок. Споруда потихеньку руйнується. Цеглиною, що впала із стіни, прибило козу баби Параски.

1974-й рік.

Дещо виходили й виїздили. Прислали кран із довгою стрілою. Бульдозером вичистили для нього площадку. Вимостили. Бульдозер собі

клуб включили у план завершення будівництва. Але БУ-9 чхати на те хотіло. «У нас, — заявили керівники, — це не головний об'єкт. Ви нам — ніби приший кобилі хвіст!..» Одне слово, перенесли роботи на четвертий квартал і, певна річ, нічого не зробили. Не використали, звичайно, і запланованих грошей — 80 тисяч карбованців...

1976-й рік.

У будівельному управлінні і в тресті сказали, що, поки не буде обладнана сцена, не продовжать роботи. Колгосп домовився з Київським

трестом «Укртеамонтаж», що той установить обладнання, тільки треба, щоб субпідрядчик склав угоду. Тобто, щоб фінансові розрахунки велися через БУ-9. Але БУ-9 закомизилося, не хотіло укладати угоди. Звернулися до керуючого трестом «Укрсхіднафтогазбуд» т. Генюва. Просили, благали, нагадували, що колгосп же їхній підшефний, що село не просте, а — батьківщина Гоголя... Та Миколі Павловичу Генюву в той час було не до підшефних і не до класика літератури: він саме готувався переходити на вищу посаду — головним інженером виробничого об'єднання «Укрсхіднафтогазбуд»...

1977-й рік.

Знову ходять, їздять, пишуть... Були в Полтаві — у нового керуючого трестом «Укрсхіднафтогазбуд» т. Лапицького та в начальника БУ-9 т. Лісовського, були в «Укрсхіднафтогазбуді». Доводили скрізь, що довгобуд поглинув уже 115 тисяч карбованців колгоспних грошей і що жодна будівельна організація не захоче взяти й завершувати об'єкт, доведений до такого стану. Змилювалися. Будівельне управління, ніби для сміху, включило до свого плану робіт на п'ять тисяч карбованців, і то — аж на четвертий квартал. Включили, мабуть, щоб відчепитися, бо навіть не приступали до роботи і, певна річ, п'ять тисяч не освоїли... А споруда руйнується. Недавно знову випадок трапився. Двоє — чи заїжджі шабашники, чи туристи, — вирішили під тими стінами підкріпитися, а на них гнилий одвірочок — бу-бух! Слава богу, переляком та гулями відбулися...

1978-й рік.

Ходять, їздять, дзвонять, пишуть... «Майську ніч» ми так і не поставили. Та й я уже не зіграю ролі Левка — постарів за цей час. Якщо так будуватимуть, то, боюся, що й син мій не зіграє цієї ролі!

Підготував записки до друку і перевіряв факти Ів. НЕМИРОВИЧ, спец. кор. Перця. Полтавська область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Хоч Татуревич А. Ф. і працював головним інженером радгоспу «Добра Криниця», що на Миколаївщині, а ось слава про нього ходила не дуже добра.

На машинно-тракторний парк махнув рукою і ніколи не цікавився його станом. А ось на людей — то завжди коршуним налітав. Слова від нього доброго не почуєш. Тільки лайки та погрози. Робітники радгоспу написали про це лист Перцеві.

Як повідомив редакції заступник голови Миколаївського обласного комітету І. П. Пуха, фанти підтвердилися. За незадовільне утримання машинно-тракторного парку і порочні методи керівництва Татуревича від обов'язків головного інженера радгоспу звільнено.

КОЛЕСО ФОРТУНИ

ГУМОРЕСКА

— Ні, ні, з дипломом техника можемо тебе взяти лише помічником нормувальника, — відрізав начальник відділу кадрів, та все ж документи взяв. — Кир'ячук? — він навіть підвісяв. — Петро Федорович? — Він самий, — підтвердив хлопець. — А що? — Гм, пробачте... — начальник подивився уважніше. — Та ви сідайте!

Потім порився у теці й неспішно запитав:

— У ковальсько-пресовий ви, звичайно, не підете?

Хлопець розгубився.

— Цілком вас розумію: суцільний гуркіт. А у ливарний?

— Як вам сказати...

— Абсолютно згоден: спека, курява, розплавлений метал. Може, у складальний, га? Чистота, з планом завжди ажур. Майстром, сто тридцять плюс прогресивка. З перспективою.

Хлопець ніяково мовчав.

Начальник зітхнув, вийшов у сусідню кімнату й комусь подзвонив по телефону. Чулися лише уривки розмови:

— ...Так, так — Кир'ячук. Ага, ага, самого Федора Івановича. Схожі, як дві краплини. Не знаю, що й пропонувати, усе перебрав. Не погоджується категорично... Як, туди ж потрібний з досвідом? Ну, добре.

Він повернувся до столу.

— Так, беремо вас старшим майстром, в інструментальний.

Хлопець злякався, і це відбилося на його обличчі.

— Нічого, вправдестесь. Буде важко, допоможемо. А зараз вас чекає директор — бажає познайомитися особисто.

...Побоювання виявилися даремними: новий старший майстер з роботою справлявся. Матеріалами його завжди забезпечували в першу чергу, а коли горів план, навіть підкидали людей з інших дільниць. Кир'ячук надивовиж швидко одержав квартиру. Його постійно включали до складу різних делегацій по обміну досвідом, часто посилали на різні наради, а якось навіть за кордон їздив... Уже через рік висунули на пост начальника дільниці.

А тут новина: завод реорганізують в об'єднання, а директором призначають начальника інструментального. Навіть уже призначили, а він просто ще вказівки чекає, кому передати справи. Бо підходящої кандидатури досі не знайшли. Кир'ячук усі дні, мов на голках, від кожного телефонного дзвінка здригається. Ну, звісно, готується внутрішньо...

За кілька днів вивісили довгелезний наказ про усіякі переміщення й призначення. Ага, ось і про нього. Але що це?.. Рядки змішалися в очі. Не може бути!..

Коли Кир'ячук плетався в цех, назустріч трапився заступник директора по кадрах. Іде, мов не помічає.

— За що?

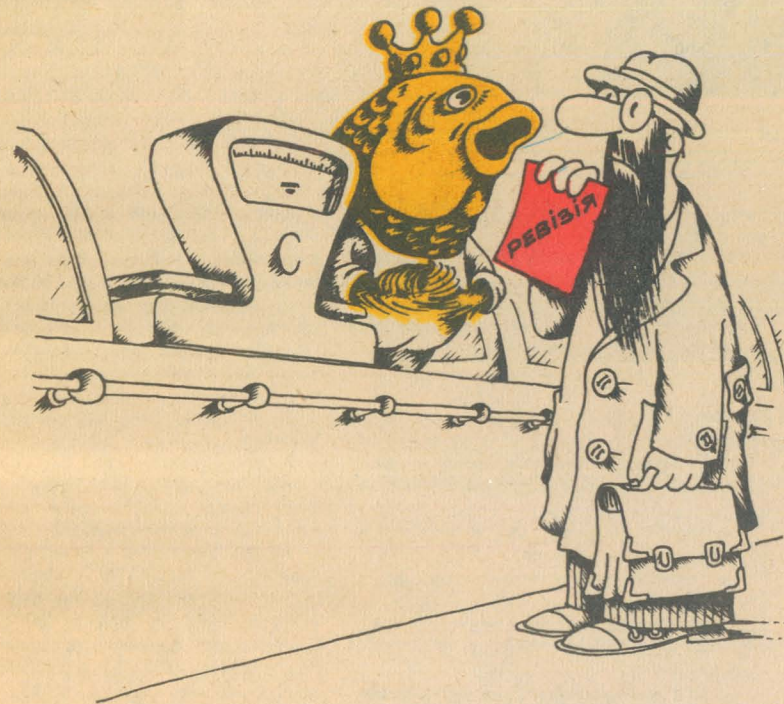
— Як, хіба ще не знаєте? — не обертаючись, кинув той. — Федора Івановича вашого — тютю!

...Зараз Кир'ячук працює в іншому місці. Роботою задоволений. Та мучиться й досі: хто ж він усе-таки був — той Федір Іванович?

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

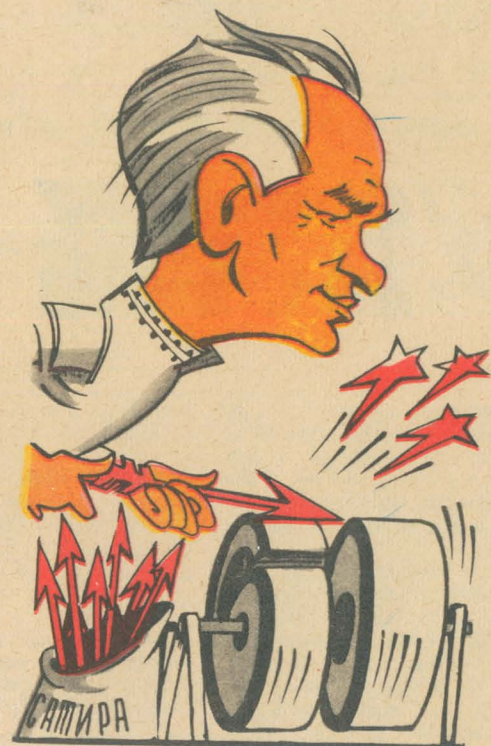

— Відкуплюся, старче, чим тільки забажаєш.

Вітаємо ювілярів

Дитячу письменницю
Наталю ЗАБІЛУ
з її першим 75-річчям.

Поета-гумориста
Олеся ЖОЛДАКА
з його першим 60-річчям.

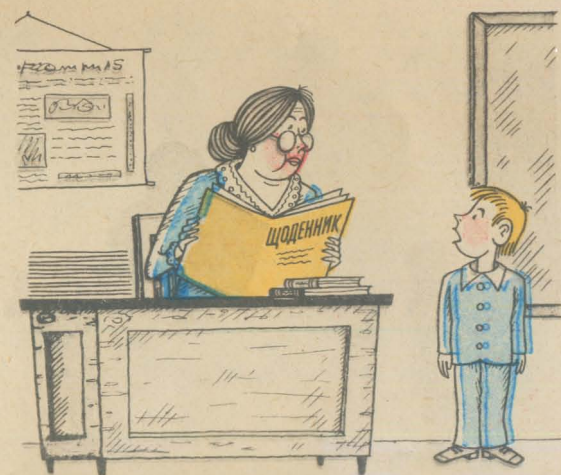
Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Мал. В. СКОТАРЕНКА

— Курити шкідливо!..
— Курити шкідливо!..
— Курити...

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Татко зайнятий, то ви підпишіть. Ви ж його секретарка.

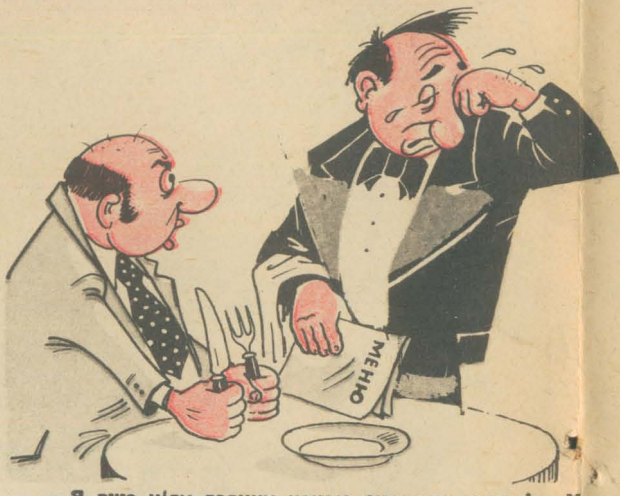
ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Я вже цілу годину ченаю смажене курча!
— Шкода різати...

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

У СВІТІ ТВАРИН

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Мої вихованці люблять все тільки смугасте.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Це вам буде персональний фонтан...

Народні УСМІШКИ

ПРИСЛУЖИВ

Було це ще в царській армії. Прокинувся вранці офіцер і покликав денщика, щоб той подав йому чоботи. Денщик приніс і поставив біля ліжка. Офіцер здивовано питає:
— Ти чого дав мені один великий чобіт, а другий малий?
— А як же я можу дати однакові, коли в кухні залишилася така сава пара: один малий, а другий великий.

Надіслав І. ЗАПУХЛЯК.
м. Львів.

ВІД СТАРОСТІ

— Лікарю, права нога в мене дуже болить.
— Лікар оглянув.
— Це від старості, дідуся.
— Хм... Невже у мене ліва нога молодша?..

Надіслав Я. ВРАНИЦЬКИЙ.
м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ПОЯСНИВ

На уроці зоології вчителька запитує в учня:
— А скажи-но, Андрію, чому риба не розмовляє?
Учень: — А ви спробуйте, Катеріно Федорівно, пірнути у воду, та щось промовити.

ЗА ПРАВОПИСОМ...

Петрик виконує домашнє завдання і запитує батька:
— Тату, як пишеться «зарядження» — з двома чи з одним «н»?
— Якщо це рушниця одностольна, то з одним, а якщо двостольна, то з двома.

НІЧНА ЗУСТРІЧ

Йде пізно увечері дядько, аж глядь: в калюжі лежить батюшка.
— А що ви, пане отче, поробляєте?
— Зорі збираю, щоб не заважали спати...

В ЯБЛУЧКО...

Коли хлопчик випив склянку квасу, продавець лагідно усміхнувся:
— Ну, що треба тьоті смазати? Дайте здачу.

Надіслала Г. ПРОЗОРОВСЬКА.
м. Вінниця.

ЗАПІЗНИЛАСЯ

Одна жінка послала телеграму чоловікові на курорт: «Не забувай, що ми одружені».
Незабаром одержує відповідь: «Телеграма запізнилася на два дні».

Надіслав П. КИРЧИКОВ.
м. Одеса.

Дводій

Це тільки зовні Микола Михайлович Пістрій являв собою зразок спокою та стриманості. Насправді ж у ньому завжди точилася жорстока внутрішня боротьба. Великий прихований од широкої громадськості бій — нестримне бажання пожитися дармовою рибкою — з одного боку і тверда рішучість убити в зародку нездоровий потяг до забороненого вилу — з іншого. Бо ж був Микола Михайлович не ким-небудь, а головою Кременської районної ради товариства мисливців та рибалок Ворошиловградської області, і за своїм прямим службовим обов'язком мав нещадно переслідувати браконьєрів.

І все ж йому надзвичайно кортіло закинути сітку в яке-небудь водоймище. Але в яке? Якщо у котресь із своїх, районних, — то це могло викликати небажані пересуди. В межах рідної області Микола Михайлович теж не ризиковав зазіхати на підводну фауну. А рибки дуже хотілися. Отож не дивно, що боротьба двох начал у душі голови набирала дедалі ширшого розмаху.

І ось — еврика! Вихід знайдено! Микола Михайлович забачив підходящі ставки в суміжному Краснолиманському районі Донецької області.

Відповідно екіпірувавшись, голова спільно з довіреними особами — егерем І. Є. Котляром, робітником шахти «Кремінна» Н. В. Дем'яненко, майстром профтехучилища № 13 В. П. Гаврилиним і просто задушевним приятелем В. Є. Тарасовим — відбув уночі на службовому автомобілі задовольнити свою протизаконну пристрасть...

Але вже під ранок, коли погляд милував солідна купа лящів, коропів та іншої водної живності, пролунали непередбачений рибінспекторський вигук: «А хто тут браконьєрствує!»

Компанію розмело, мовби вибухом толової шашки, якою подекуди глушать рибу. Найпрудише галопував од місця злочину голова Пістрій. Його з особливою силою гнав страх за свій авторитет.

Однак драпонутися не вдалося. І ця обставина надала Миколі Михайловичу агресивності. Як-не-як, треба було рятувати авторитет, а відомо, що глухий захист цьому не сприяє. Тому він топнув ногою і обурено закричав:

— Як смієте! Та, може, я тут інспектую! Охороняю природу! Стою на варті лісів і водоймищ!

Проте аргументи у вигляді сітки, мішка, напояченого рибкою, гумового човна, притопленого у паніці, явно переважили, хоч і емоційну, але малодоказову, риторичну голову. Йому складання протоколу відбулося в досить-таки сумній атмосфері.

Згодом учасники нелегального виїзду на лоно природи слухняно сплатили штраф за браконьєрство і покрили збитки за виловлену рибу. Окрім, зрозуміло, Миколи Михайловича. Та й справді, хіба міг він, твердо дотримуючись перевіреної тактики, не спробувати ліквідувати фінансового підкопу під ту ж такі службову репутацію? Вигукнувши сакраментальне: «Як смієте!» — він швидко сотворив заяву до суду, в котрій вимагав покарати нахаб, що замахнувся на його авторитет.

Народний суд Кременського району швидко розібрався у ситуації і, на превеликий подив Миколи Михайловича, відкинув домагання свого керівного земляка.

На жаль, поки що не розібралися у ситуації інші районні та обласні організації, від яких залежить перебування М. М. Пістрія на посаді мисливсько-рибальського голови. Отож невідомо, чим кінчатимуться наступні дуелі в душі Миколи Михайловича, коли йому знову закортить побавитися браконьєрством...

А. НАУМОВ.

Мал. Є. МИЛУТКИ

КРИК ДУШІ

ГУМОРЕСКА

Тавруєте, критикуєте, ганите різних бюрократів, затискувачів, присіпників і зануд! А того й не бачите, що вони зі мною роблять, що витворюють! Переслідують, дискредитують, ганьблять. А за що, за які такі провини, за які гріхи?..

Ото якось послали орати. Старався з усіх сил: норми перевиконував, палне економив. Ну, думаю, врешті і я, Санько Жовтобрюх, у люди вийду. Бо раніше було, де яка нарада, засідання чи збори — інших механізаторів хвалять, відзначають, а мене або взагалі ігнорують, або скажуть таке, хоч вуха затуляй і з села тікай.

Все, думаю, квіт! Тепер на Санькові не поїдете, підковзнетесь. Тепер платіть, гонять премію, піднімають прапор трудової слави. Навіть жінці своїй похвалився: «Оце, Галинко, одержу премію і куплю тобі штани. Внизу широкий розкльош, зверху в обтяжку. Будеш ти, Галинко, ходити, як Хлюскова Нюра». Дружина,

правда, не виявила особливих радощів, тільки зауважила: «Ось не дуже приглядайся до Нюриних обтяжок, краще побережи чуба».

І от приїжджає в поле агроном. Поколюпався, поковирався в ріллі, а тоді й питає:

— Що ти оце наробив?

— Хіба вам не видно, — відповідаю, — поорав.

— Та яка ж це оранка?! — замахав руками, як млин. — Тільки землю зверху подряпав. Що ж тут виросте, крім бур'яну, бракоробе тут нещасний?!!

— Як людині вчній, у розмові вам би належало добирати благопристойніші слова, — зауважую йому. — А може, я новатор, може, Мальцева наслідую?

Як не дивно, а на засіданні правління всі затанцювали під агрономову дудку. І ніякої винагороди за прогресивний труд мені не дали, навіть економію пального не відшкодували. Прше того, намалювали гідку кари-

катуру в стінгазеті і припекли доганною. Тепер, сподіваюсь, зрозуміли, які в нас порядочки!..

Або візьміть інший яскравий приклад. Цієї весни, під захід сонця, залітає велосипедом на моє подвір'я із сусіднього села давній приятель, ще якийсь і далекий родич по діду-прадіду — Олексій Кульбаба і запрошує нас із Галинкою на своє весілля. Діло, бачте, серйозне, відмовити незручно.

— Спасибі, — дякую йому, — але гуляти вам доведеться, мабуть, без нас.

— Чому? — дивується Олексій. — Образиш на все життя.

— Тому, — кажу, — що маю наряд сіяти. А в нас, як іде посівна, начальство не визнає ніяких поважних причин — хіба, мб, як умиреш або втопишся.

— А ж сподівався, що дружкуватимеш, — похнюпила голову Олексій.

І таки вприсов. Пішов я у тракторну бригаду, розібрав муфту зчеплен-

ня, зняв повзунок і шестеренку — і чимдуж до бригадира: так, мовляв, і так — вийшла з ладу муфта зчеплення.

— Коли вийшла з ладу, — говорить, — то завтра раненько дуй у майстерню «Сільгосптехніки». Тільки не барись.

До табору тракторної я повернувся на третій день. Довкола зібралися механізатори, бо вони мене, щоб ви знали, дуже поважають, — і ну пирхати, ну реготати! Чому вони, думаю, сміються? Потім цап себе за капелюха, а на ньому квітка. По весіллі забув зняти. Одна симпатична дружка приколола. Галинка і досі дмеється.

— Це що ж, усім механізаторам у «Сільгосптехніці» квітки до кашкетів чіпляють? — питає бригадир.

— Поїдьте, — відповідаю, — і знаєте.

— Ну, а муфту полагодив?

— Полагодив, — пояснюю. — У шестеренці одного зуба не вистачало, тому й не вклучалася.

— Не знаю, як у муфті, — зауважив бригадир, — а в тасемому мозку щось таки справді не вклучається. Бо коли б усе було гаразд, то неодмінно б скупмав, що значить прогайнувати три весняні дні. Що ж стосується зуба у шестеренці... то підеш ось на засідання групи народного контролю, там тобі його вставлять...

І дійсно, бригадир як у воду дивив-

ся: всі збитки за простій трактора знесли на мій рахунок. Виходить, хай друг жениться, а ти сіє!

Знову ж, нещодавно їздив з Галинкою на базар, по поросю. Гуркочу назад вулицею, а посеред дороги стоїть тітка Настя Копилишиної бичок. І такий дурний! Дав сигнал — він ні з місця. Крикнув: «Геть, здох би ти був!» Та й не чмих. Тільки вибавивши очі, мов протитуманні фари, і байдуже дивиться на мене. Ну, думаю, в цій бичачій голові правила вуличного руху і не ночували. А я з причепом — там десь Галинка з поросям теліпається. Маневреність, самі знаєте, обмежена. Тут бичок і урвався у мою праву гусеницю своїм лівим бортом. А добрий був бичок, вищою категорією на м'ясокомбінат пішов. Тільки тітка Настя чомусь підняла гвалт, побігла в сільраду.

Ну, при чому ж тут я, скажіть? Ет, присікались! Нову справу завели. Та доки ж ця сваволя наді мною триватиме? Як що — одразу підпрігається правління, народний контроль, сільська Рада. І трудно з ними боротися, бо у них своя коаліція. Але не бійтесь, лупцюйте їх із усіх сил, критикуйте без оглядки. Тільки швидше, бо мене вже знову кудись цуплять за те, що трактором на базар їздив.

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни Сумської області.

— А натхнення у вас не продається?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Блукав Вовк по лісу і побачив Діда-Мороза. Господарює старенький у лісі: дерева та травичку сніжком припорошує, біля дерев кучугури снігу намітає та під снігом мишачі нори ховає. Поруч Зайчик стрибає.

Вовк підбіг до Діда-Мороза та й каже:
— Гей, діду, я скажусь на Зай-

Як Вовк на Зайчика скажівся

Казка

ця! Покарай його, ти ж володар зимового лісу. Дурить він мене, насміхається.

— Це правда, Зайчику? — запитує Дідусь-Мороз.

— Я вперше його бачу, дідусю, — відповідає Зайчик.

— Ах ти ж безсоромний! — закричав сірий. — Не вір йому, діду! Це він, я впізнав його одразу. Покарай!

Дідусь-Мороз пильно подивився на Вовка й відказав:

— Зараз я загадаю вам три загадки. Хто їх відгадає, того помилую, а хто не відгадає — прожену геть з очей.

— Гаразд, — погоджується Вовк і, посміхнувшись, глянув на Зайчика. — Немає на світі такої загадки, щоб я не відгадав.

— Гаразд, слухайте, — каже Дідусь-Мороз. — Перша загадка: кругленьке, величеське, має сто одежин і всі розстебнуті?

— Я гадаю... гадаю... — першим вигукнув Вовчисько, — гм... гм... що це... мисливець! Він і величезний, і кругленький, бо прийшов додому, наївся, розстебнув кожуха, а одежин багато і всі розстебнуті.

— А ти як гадаєш, Зайчику? — запитує Дідусь-Мороз.

— Це головка капусти, — відповів Зайчик.

— Молодці! — похвалив його Дідусь-Мороз. — А тепер слухайте другу загадку. Без рук, а шибки розмальовує. Хто це?

А Вовк знову першим вигукнув:

— Це мисливець, то він, мабуть, прийшов з полювання додому, робити нічого, от він і малює.

Сміється Дідусь-Мороз, а Зайчик і каже:

— Це ти, дідусю. Ти взимку шибки візерунками прикрашаєш!

Дивується сірий: «От Заєць і цю відгадав. Ну й кмітливий же! Що ж воно буде?»

— Ну, а тепер остання загадка, — каже Дідусь-Мороз. — Уважно слухайте: сидить дівчина в темній темниці, коса на вулиці.

Мружить Вовк очі, зітхає, кліпає очима.

— Це... це... мабуть, таки мисливець, тільки з косою, — каже Вовк і під густі брови очі ховає.

— Ха-ха-ха! — засміявся Дідусь-Мороз. — У мисливця — коса? Хіба ж він дівчина?

А Вовк і каже:

— А в нього замість коси вуха стирчить...

Ой, що тут було! Сміється Дідусь-Мороз, аж пританцьовує, а Зайчик стрибає навколо нього, та так голосно регоче, що аж сніг з голок осипається.

— Дідусю! Це ж морквинка! — голосно вигукне. — Морквинка!

Дідусь-Мороз грізно глянув на Вовка і сказав:

— Хвалько ти!

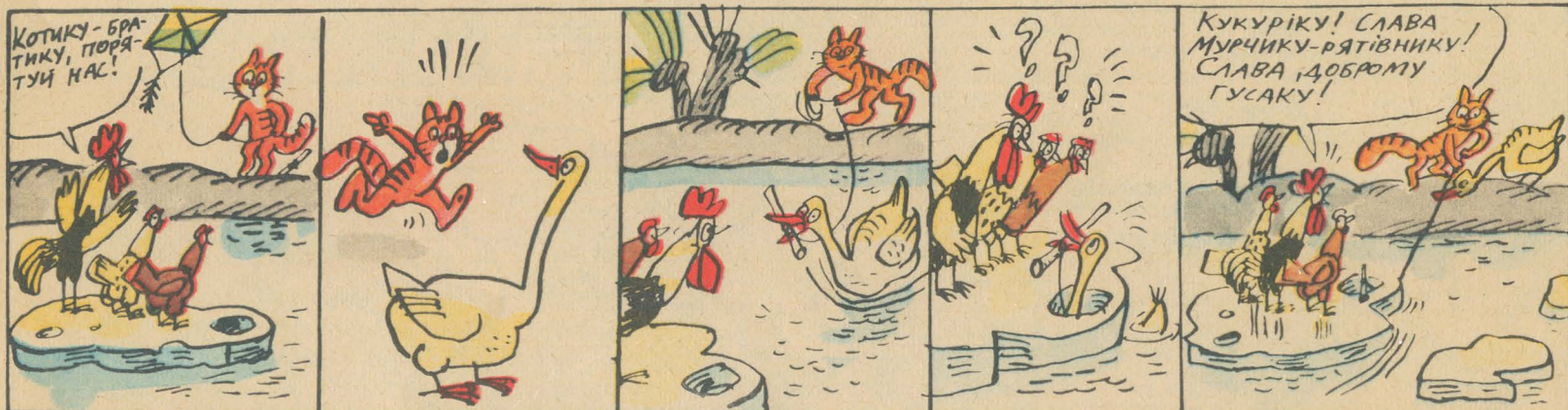
І піднявши догори свою палицю, вдарив нею об землю. І закружляла, затанцювала віхола й погнала Вовка геть.

А дерева хитають вітами й шепочуть:

— Спасибі тобі, дідусю, що допоміг Зайчикові!

Зінаїда ГРІЄВА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Що краще — автобус чи літак? Дехто схильний віддати перевагу автобусові: мовляв, у рейс вирушає за будь-яких метеорологічних умов... Сиджу якомусь на автостанції, в селищі Новотроїцькому, що на Херсонщині, й чекаю свого автобуса. Надворі — ні туману, ні дощу. Про ожеледний вже й говорити нічого. Раптом чую:

— Увага, товариші! Автобуса до Чаплинки не буде.

— Як не буде? — зойкнули пасажир.

— Не виїхав на лінію. Може, наступний виїде.

— Коли?

— Читайте розклад, — показав диспетчер на табличку. Але потім великодушно уточнив: — Завтра вранці.

Місцеві пасажир стали розходитися по домівках. Мені ж, командированому, нічого іншого не лишилося, як вертатися до готелю, з якого півгодини тому виписався...

За кілька днів у Чаплинці пішов на автобусну станцію, щоб їхати до Каховки... Сів на лаву, чекаю.

— Увага, товариші! — пролунав бадьорий голос працівника автостанції. — Рейс до Каланчака відмінюється...

Пасажир, які зібралися їхати до цього районного центру, заохкали, зашепотіли. І почимчикували з валізами та клукаками на каланчацький шлях — «голосувати».

Невдовзі мене ніби пружиною підкинуло з лави — цього разу диспетчер оголосив, що зривається рейс до Каховки. Підбіг я до нього: чому, мовляв, графік летить шкереберть?

— Не за адресою звертається, — відповів диспетчер. — Нас обслуговує Каховське автотранспортне підприємство номер 21011. З нього кожного дня не виходять на лінію кілька автобусів. А раз не виходять, то, само

НЕНАДІЙНИЙ ТРАНСПОРТ

собою, зривається графік. Отож їдьте туди й поспитайте: чому?

Діставшись попутною машиною до Каховки, я подався на автопідприємство. Запитав.

— Автобуси стоять на приколі, — пояснив директор Л. І. Шведков. — Як справні, так і несправні. Не вистачає водіїв і ремонтних робітників, Запасних частин — теж. Отака біда...

У відділі кадрів АТП мені розповіли: шофери і ремонтні робітники тікають мало не навипередки в ті автогосподарства, де кращі побутові і виробничі умови. За вісім місяців звільнилося 145 чоловік. А у відділі експлуатації поінформували, у що це обертається: щодня автопідприємство зриває на різних маршрутах близько тридцяти рейсів.

...Розповідаю про все начальникові відділу автобусних перевезень Міністерства автомобільного транспорту УРСР тов. В. Г. Підлісному. Слухає він. Знає, виявляється, Віталій Гнатович, що Каховське автопідприємство, фігурально кажучи, шкутильгає на обидві ноги, а тому систематично зриває рейси. І не лише Каховське. Усі без винятку підприємства, підпорядковані Херсонському обласному управлінню автомобільного транспорту, яке очолює А. С. Широносів, зривають. Те ж саме робиться із графіком руху автобусів, як з'ясувалося, і в інших областях. За неповний 1977 рік у масштабах республіки зірвано понад 4 мільйони рейсів!

— Проблеми нас ріжуть, — підсумував тов. Підлісний. — Це нестача водіїв, слабка ремонтно-технічна база автопідприємств, незадовільне забезпечення їх запасними частинами. От і простоюють автобуси, які мають перевозити пасажирів...

Так я засумнівався: чи справді автобус — найбільш надійний вид транспорту... А як ви, шановні читачі, думаете?

М. ПАЛЬЧИК.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Пощастило людині, вивихнула ногу біля самої лікарні. А я розбив голову аж на околиці міста.

ДІДОВА НАУКА

Жити вчиться онучок у діда.

А наука в старого така:

Горе в нього — мерщій до сусіда,
Горе в того — подали тіка.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ЗЕМЛЯ І ЦВЯХ

Міні-байка

Трирічне бешкетливе немовля
Забилу Цвях у землю молоточком.
І Цвях зрадів: — Тепер уже земля
Не розпадеться на дрібні шматочки.

Віктор НОГІН.
м. Москва.

Сатиричні мініатюри

Шлюбна угода

У заміжжі знайшла принаду,
Й він з одруженням не барився.
Вийшла заміж вона
за посаду,
На квартирі
він одружився.

Юрій РИБНИКОВ.
м. Полтава.

ПОДЯКА

За «Москвич» спасибі, тату...

Почекати все ж могли:

Може б, з мамою на «Ладу»

Якось разом нашкодили!

Л. КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

ЗАВАЖАЄ

Запитали в сторожа нічного:

— Чом, Демиде, пса не став ти брати?

Буркнув той: — Паршива звичка в нього —

Сильно гавка. Заважає спати.

Микола ДМИТРИЄВ.

КУЛЬТУРНИЙ ПЕС

Хвалився Пес Коту

Під лавкою:

— Культурним став я:

Вже не гавкаю!..

ДЛЯ ПОВНОГО КОМПЛЕКТУ

Беруть Вовки охоче

Лису в штати:

Кума сліди хвостом

Уміє замітати.

Анатолій КЛИЧКОВ.

м. Горлівка.

КОРИСНІ РЕЧІ

У вітрині одного господарчого магазину в Чикаго можна прочитати таке оголошення: «Наші прилади для домашнього господарства працюють цілком автоматично. Отже, ви матимете багато зайвого часу, щоб розміркувати, де взяти гроші для сплати чергового внеску за ці чудові прилади».

ФАКТ І ЙОГО ОСВІТЛЕННЯ

У французькому місті Гаврі відсвяткувало своє срібне весілля подружжя Кустен. З цього приводу міська газета надрукувала поздравлення ювілярам і закінчила повідомлення про сімейне свято такими рядками: «Кустени мають одиннадцять дітей. Дев'ятеро з них відзначаються чудовим здоров'ям, двоє інших одружені».

НЕПОРЯДКИ

У в'язницю містечка Крейн (США) вдерся грабіжник і під дулом пістолета відняв у двох в'язнів, що сиділи в одній камері, залишки їхньої злодійської здобичі — 182 долари. Пограбовані злодії звернулися зі скаргою в міністерство юстиції: чому двері камер у в'язниці не мають сучасних надійних замків!

Тисячі борців проти апартеїду кинуті у тюрми Південно-Африканської республіки. (3 газет).

Мал. В. ПОПЕНКА

Вікно у світ корінного жителя Південно-Африканської республіки.

СПОРІДНЕНІСТЬ ДУШ

За покійного третього рейху Адельберт Вайнштейн був офіцером. Навіть, сказати б, належав до гітлерівської офіцерської еліти: бо був майором генерального штабу. Прийшовши трохи до тям після того, як його фюрер сконав, гітлерівський генштабіст відкрив у собі журналістський хист та й став військовим оглядачем. І ось уже майже три десятиліття публікує свої огляди в західнонімецькій газеті «Франкфуртер альгемайне».

Колишні політичні погляди колишнього воєни добре відомі. Та й щодо теперішніх немає жодних сумнівів — про нього можна висловитися старим німецьким прислів'ям: «Скажи мені, хто тебе хвалить, і я скажу, хто ти такий». А найбільше хвалить Вайнштейна сам Франц-Йозеф Штраус. Усе в того війсь-

кового оглядача Штраусові подобається: і те, що Вайнштейн любить пострахати своїх читачів «радянською загрозою»; і те, що він раз у раз заводиться мову про повоєнні європейські кордони, мовляв, вони несправедливі й тимчасові; і зокрема, те, що аж розпинається за «сильну особу», бо, мовляв, лише

вона здатна покінчити з усіма труднощами в ФРН. «Сильна ж особа», звісна річ, — сам Франц-Йозеф Штраус... А нещодавно Вайнштейн ще одним вельми догодив Штраусові, написавши про нейтронну бомбу. На думку Вайнштейна, саме такої бомби не вистачало Гітлерові. Бо Гітлер,

як записується колишній майор генерального штабу, зовсім не хотів палити і руйнувати, він хотів лише «знешкодити супротивника». Та, на жаль, не було тоді такої собі ідеальної й «чистої» зброї, як нейтронна бомба, і, звісно, військовий оглядач «Франкфуртер альгемайне» аж захлиняється, розп'якуючи про «гуманність» і самої нейтронної бомби, і її творців та прихильників.

Таким робом Адельберт Вайнштейн спробував, як кажуть, одним пострілом двох зайців убити: і — вкотре уже! — Гітлера оббілити, і своїх заокееанських однодумців похвалити. А вийшло, так, що мимоволі правду сказав: те, що до душі сьогоднішнім «гуманістам», дуже припало б до душі Гітлерові.

Висновок із цього сам собою напрашується:

Я. ВАЛАХ.

ГУМОРЕСКА

На роботу і з роботи Петро Сильвестрович Глиба йшов завжди повз наші вікна. Це, як правило, викликало певну реакцію у моїх родичів. Теща Палагея Микитівна, покинувши всі домашні турботи, закоханим поглядом проводжала Петра Сильвестровича аж до воріт. Таміла, моя дружина, з якою властивою лише їй заздрістю спочатку дивилася на матір, а потім і собі заглядала у вікно, аж поки Глиба не зникав за рогом сусіднього будинку. Я не раз цікавився: і що вони, мої рідні теща і дружина, вбачають у цьому миршавенькому, з холодними сірими очима чоловічкові? І тоді Палагея Микитівна, в якій вже визначилися прямі і відверті стосунки із зятем, різала правду-матінку в вічі: — Миршавенький, непоказний, але хазяїн... Не те, що деякі інші, я вже не кажу про присутніх. Зайде до нього в квартиру — глянути любо. Все блищить і вирає... — Що правда, то правда, — зітхала Таміла, сердито подаючи мені сиданок. — Петро Сильвестрович — ділова, спритна людина. Живе з перспективою. А ти? — А що я? — знизую плечима. — Хіба в нас у хаті нестатки? — Не в тому річ, Тимофію мій рідненький, — поправляє теща. — Тепер усі люди в достатках живуть, та не всі однакові можливості мають. От ти на «Москвичі» часто катаєшся? По гриби в ліс — і то на трамваї трясешся, а потім, висолопивши язика, кілометрів десять пиляєш. А Петро Сильвестрович у вихідні посади дружину і діток на власного «Моск-

вич» — і в ліс по гриби чи на рибу... Оце хазяїн! — Ні, мамо, Тимофій мій тільки свою контору знає, а сімейне благополуччя йому ні до чого, — підтримувала тещу дружина. — Не хитрий чоловік, їй-богу, не хитрий, — підсумовувала теща. Я мовчки доїдав котлету і поспішав у свою контору. І вже їдучи в трамваї, знову, як тиждень, і місяць, і півроку тому, думав про свого сусіда, доброго хазяїна Петра Сильвестровича Глибу. Ліха доля звела мене з Глибою півроку тому: поселились разом в одному будинку. Позналились дуже швидко, зразу ж після новосілля. Петро Сильвестрович завідував господарським магазином, і, дізнавшись, що у нас досі немає пральної машини, одразу привіз її нам своїм транспортом. — Можливо, грошей не вистачає, — облесливо говорив Глиба до Тамі-

Дали перцю!

Любителі легкої наживи так і крутілися біля контори колгоспу ім. Горького Переяслав-Хмельницького району. А крутілися тому, що тут легко було скласти якусь фіктивну угоду, роботу зробити чи не зробити, а грошки одержати. Тим більше, що тих угод з правліннями не погоджували. Колгоспники написали про це лист Перцеві. Секретар Київського обкому Компартії України тов. Суценько повідомив редакції, що факти підтвердились. За допущені фінансові порушення та недоліки у веденні бухгалтерського обліку правління увільнило Щенку І. Я. від обов'язків головного бухгалтера колгоспу.

Яків МУЛЯР.

м. Вінниця.

Страшне перо не в гусака...

«Продається коляска для дитини харківського виробництва»

(3 об'яв.)

Надіслав О. ДРОЗДОВ.

«...Хочу розказати про нашу доярку Галину. Вона добре вхажує за коровами дає їм всім малюсу і не думає що свій рот бишиче».

(3 листа до редакції.)

«Поле № 4 оброблене погано. Тому й урожай нікуди не годиться. За весь весняно-літній період на це поле не ступала жодна тракторна нога».

(3 виступу на зборах.)

Надіслав К. ТАРАНЕНКО.

«Особливу увагу ми приділяємо торговельному обслуговуванню трудящихів сільського господарства безпосередньо на своїх робочих місцях. Для цього на тваринницьких фермах ми організували ларьки, завезли туди ПЕРЕПІЛ тих товаришів, які користуються попнтном у працівників ферм».

(3 тексту виступу представника райспоживспілки на нараді.)

Надіслав І. ЗАХАРОВ.

«Посеред білого дня на вулиці, він вчинив білку гідну не дозволеного місця».

(3 листа.)

«Профкому з'ясувати, чи потрібна допомога в створенні нової сім'ї».

(3 протоколу.)

«Шофер Шуляк Я. украв ящик з мийним і передав жінці, але на фермі їх розкрили».

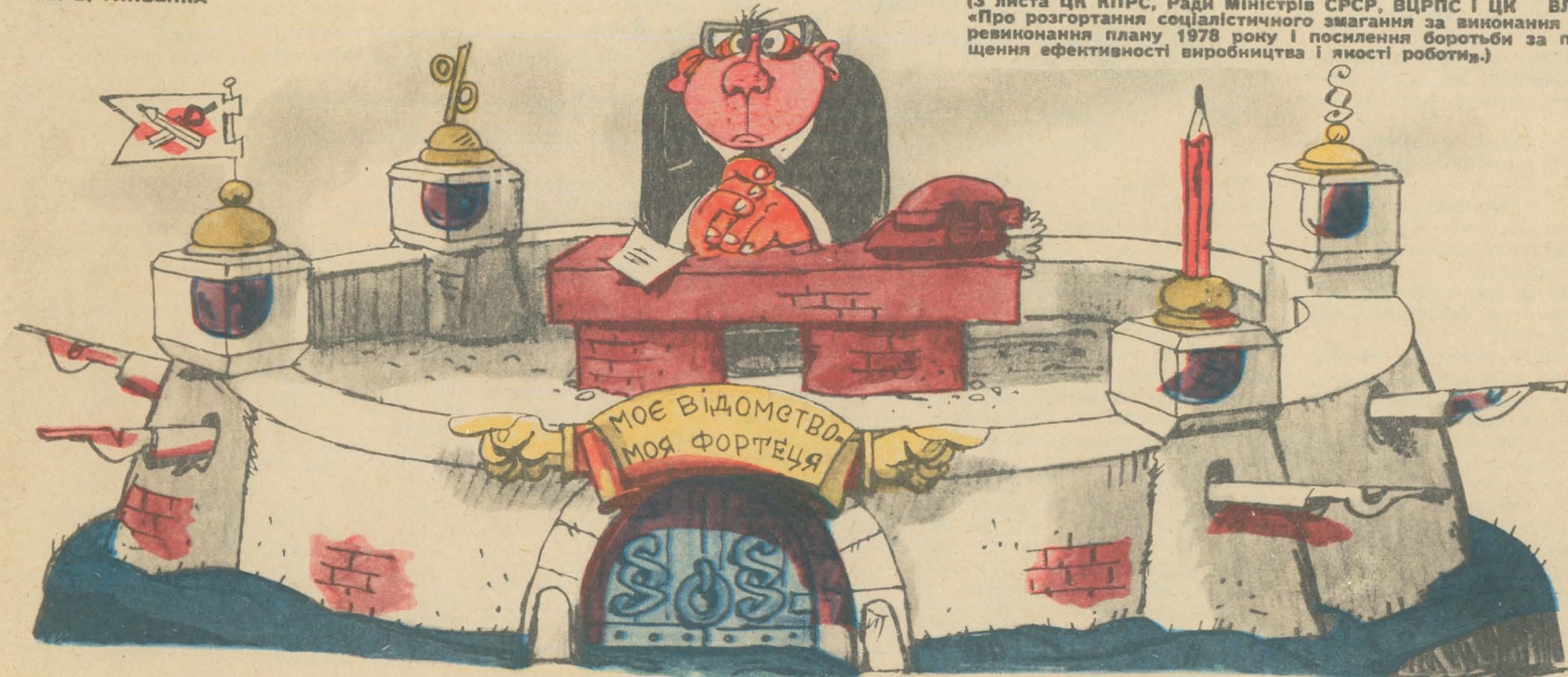
Надіслав Д. БОЯКО.

«По 524 грами добового приросту на відгодівлі свиней одержала за рік Л. В. Панченко з колгоспу імені Щорса і в згадані серед доярок району вийшла на перше місце».

(3 райгазети)

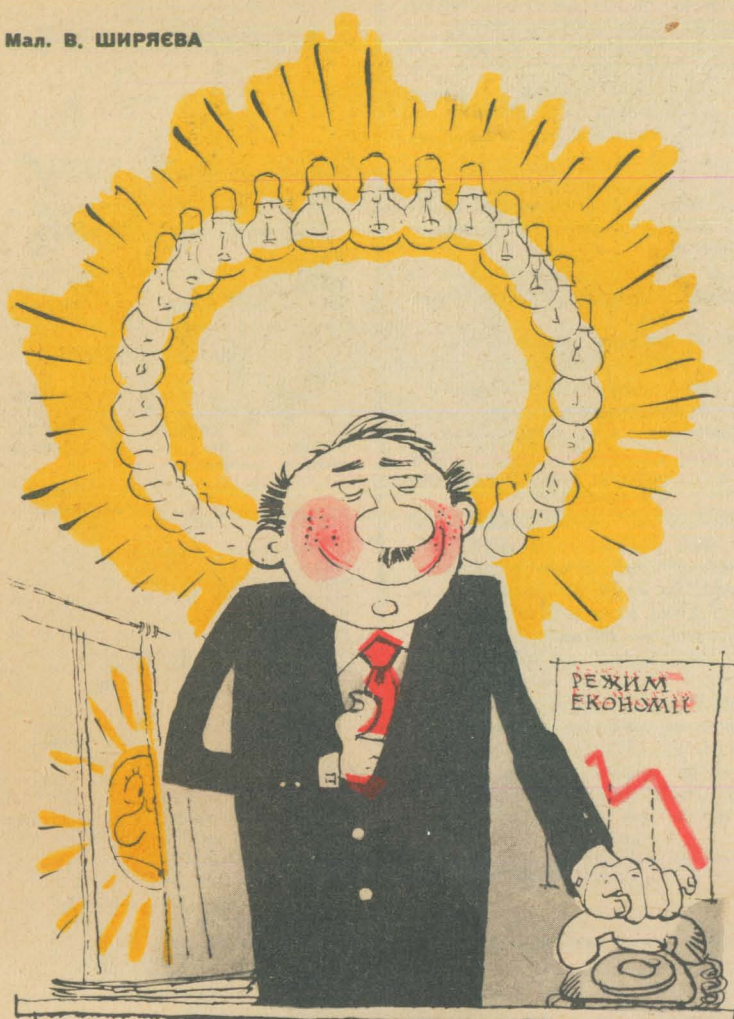
Надіслав Т. Н. А.

Мал. В. ГЛИБЕНКА

Без слів.

Мал. В. ШИРЯЄВА

Його сіятельство,
або
портрет марнотратника.

У нашу швидкоплинну епоху час — це гроші. Прочитав щойно, скільки і чого за одну хвилину у нас виробляється, і аж волосся на голові заворушилося. Захотілося вигукнути: громадяни, зберігайте хвилини, як і гроші, в ощадній касі! Але тут побачив натовп, що вирував біля будинку за номером 192 по вулиці Урицького.

— Не інакше, почалася передплата на нове дефіцитне видання класиків, — висловив здогад один перехожий.

— А може, білети на Штєпселя і Тарапуньку продають? — кинув другий.

— Яка там передплата! — застогнав черга. — Який там Тарапунька! Стоймо в ощадкасу, щоб сплатити за комунальні послуги.

Подивився на цей людський вир і подумав: невже в Черкасах однією ощадною касою?

— Ні, — внесли ясність в обласному управлінні держтрудоощадкас, — у нашому місті таких кас двадцять сім.

— Тоді звідки черга?
— Бачите, більшість апаратів установлено на околицях, в негусто населених районах. А от у центрі...

Працівники управління дещо ідеалізували ситуацію. Бо ощадних кас нема і в районі «Д», і в Соснівці, і в Південно-Західному.

Були часи, коли за комунальні послуги розраховувалися і в центральній ощадній касі, що по вулиці Урицького, 221 (завідуюча т. Проценко). Зараз, щоб черга не муляла очі, ці операції тут припинили.

Можна було б поставити додатковий апарат в ощадній касі на головпоштамті. Але проти такого варіанту (знову ж таки зі страху перед чергою) категорично заперечує начальник головпоштамту т. Васильєв.

Як бачимо, розв'язати проблему на існуючих площах неможливо. Тому взято курс на спорудження нових приміщень для ощадних кас. Але як?

На вулиці Вернігори, 35, (Південно-Західний район) Черкаський домобудівний комбінат зводив висотний будинок. У просторому залі одноповерхової прибудови вирішено було розмістити нову зразкову ощадну касу. Новосілля в будинку по вулиці Вернігори, 35 відсвяткували ще у 1975 році, а прибудова досі залишається незакінченою.

— Не доходить руки, — пояснює начальник домобудівного комбінату т. Приходько. І не беріть, будь ласка, під сумнів його слова. Руки у т. Приходька справді постійно займа-

ті. Начальник комбінату редагує все нові й нові варіанти гарантійних листів, в останній абзац яких вставляється стереотипна фраза: «Прибудову буде здано в наступному кварталі».

На гарантії т. Приходька, врешті-решт, махнули рукою. Проблемі приділив увагу виконком міської Ради народних депутатів і в травні минулого року прийняв конкретне та ділове рішення: «Про поліпшення обслуговування центральною ощадною касою населення міста». Рішенням передбачалося, зокрема, що приміщення фірмового магазину «Троянда», яке прилягає до центральної каси, буде переобладнано під ощадкас.

Що й говорити, управління держтрудоощадкас палко вітало ухвалу виконкому, а от серед керівних торговельників вона викликала опір.

— Тільки через мій труп, — твердо заявив директор міськпромпromту т. Прокопєць.

Хороброго директора дружно підтримав начальник обласного управління торгівлі т. Метєтов.

Оскільки і в зайвих жертвах ніхто не зацікавлений, на «Троянду» махнули рукою.

А тим часом до Черкас дійшли чутки, а невдовзі й накази з Держбанку СРСР та ряду союзних міністерств, в яких рекомендувалося виплачувати заробітну плату робітникам та службовцям через ощадні каси. Новинка зацікавила черкашан.

Першим відгукнулося об'єднання «Азот». Його керуючий т. Сорокін звернувся в обласне управління держтрудоощадкас з проханням реорганізувати агентуру ощадну касу при поштовому відділенні № 14 в ощадну касу другого розряду з тим, щоб робітники об'єднання могли там вносити плату за квартиру.

На просьбу т. Сорокіна обласне управління держтрудоощадкас відгукнулося в ту ж мить. Воно обіцяло в новій реорганізованій касі не лише приймати плату за квартири, а й проводити акредитивні операції, погашати позику тощо. Правда, в кінці урочистих запевнень була приписка: реорганізація буде проведена при умові, якщо об'єднання «Азот» виділить для ощадної каси кімнату.

Невеличка приписка враз погасила ентузіазм керуючого об'єднанням «Азот».

І все лишилося, як було.

І. НАУМЕНКО.

м. Черкаси.

Друже перче!

Чи не потрібен тобі млинок? Не отой, що із піснi: «...і ставок, і млинок, і вишневецький садок», а невеличкий, симпатичний на вигляд і недорогий — усього 1 крб. 80 коп.) млинок для розмелювання перцю, який випускає Білгород-Дністровський ламповий завод (Одеське обласне управління місцевої промисловості).

Цей млинок (або, як засвідчує етикетка, «Мельница для перца», артикул ОД-107-327, ту № 559 1-205-72, і сорт) має, як я вже сказав, дуже приємну зовнішність, красиву упаковку з намальованим на ній якорем, інструкцію по користуванню і навіть штамп відділу технічного контролю. Єдина його невеличка вада, — це те, що він не працює. У згоді з пунктом 8 інструкції, млинок треба тримати в одній руці, а другою крутити ручку за годинниковою стрілкою. Так от, не встигнеш зробити кілька обертів, як гвинт, котрим закріплюється ручка, відгвинчується.

Отже, випробувавши той млинок, я й подумав: а може, слова «Мельница для перца» треба розуміти по-іншому? Може, це сувенір, який випущено ламповим заводом спеціально для тебе, Перче? От я тобі його й пересилаю. Не забудь за нього подякувати білгород-дністровським умільцям!

В. БОБОРИКІН,
інженер.

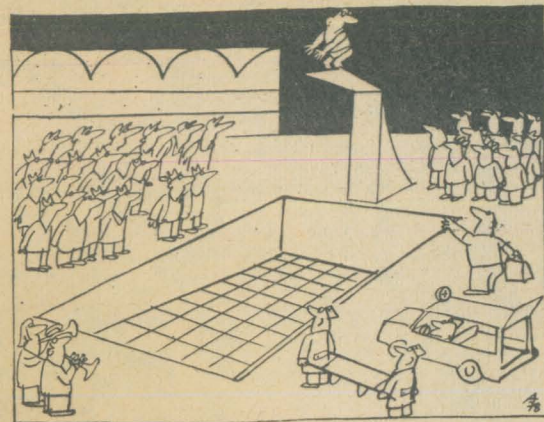
м. Київ.

Старобільська мікрайбаза обласпоживспілки помилково одержала від Ворошиловградської оптово-роздрібної контори фірми «Одяг» швейні вироби, адресовані нашому змішторгу. Прийняла їх, розпльовувала контейнери, перелічила товар і видала фірмі документи, що з кількістю все в акурі. Коли ж представник мікрайбази В. І. Черевата привезла його нам, у контейнері не вистачало однієї пачки наволочок. Підписати акт про недостачу тов. Черевата відмовилася. Відмахнувшись від нашої претензії і директор мікрайбази А. Г. Нець. Тоді ми звернулися до керівництва обласпоживспілки. І що ж, ти гадаєш, почули у відповідь?

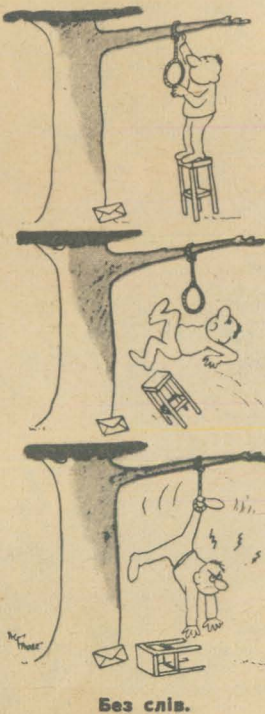
Заступник голови правління В. М. Яровий повідомив, що... оскільки тов. Черевата В. І. акт про недостачу не підписала, то й вина бази не підтверджується.

Іншими словами, тов. Яровий розсудив за принципом: оскільки злодій не визнає, що це його руку схопили в чужій кишені, то він не винен.

А ти як ставишся до подібної логіки? А. ІСАЄВ,
змішторгу.
юрисконсульт Старобільського
Ворошиловградська область

— За планом уже треба стрибати,
а вода буде лише у третьому кварталі!

Без слів.

Без слів.

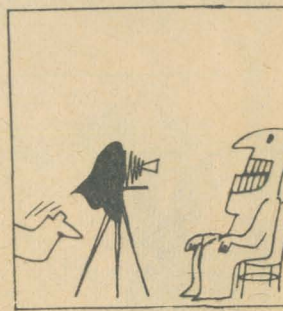
Без слів.

Без слів.

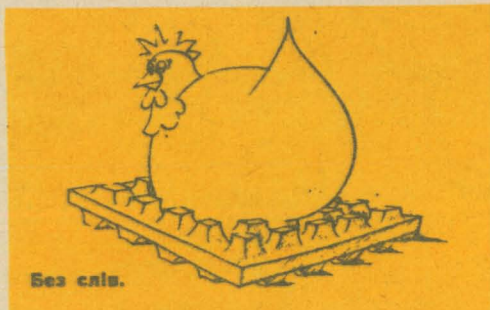
ПОСМІХНІТЬСЯ!

Без слів.

ЗАРУБІЖНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «УРЗІКА» —
Бухарест, «ДИКОБРАЗ» — Прага,
«СТИРШЕЛ» — Софія, «ОСТЕН» —
Скопље, «РОГАЧ» — Братислава.

Без слів.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

— Зверніться до мого заступника
— він усе вирішить!

★ Через поганий догляд за худобою у колгоспі «Радянська Україна» (Ємільчинський район) були випадки падежу. Але замість того, щоб на фермах навести порядок, керівники колгоспу вдалися до приписок.

Саме про це писалося у листі колгоспників до Перця.

Завідуючий сільгоспвідділом Житомирського обласного Компартії України тов. М. Циганок повідомив редакції, що у колгоспі «Радянська Україна» дійсно було приписано 35 голів великої рогатої худоби, 28 овець і 31 голову свиней.

Рішенням бюро Ємільчинського райкому партії голові колгоспу Іваненку В. І. оголошено сувору догану. Вартість поголів'я, яке загинуло, відшкодовано за рахунок винних, в тому числі голови колгоспу Іваненка В. І., зоотехнік Голіян І. Н. та завідувач фермою Подольського М. П.

★ Мешканці села Лозова (Кегичівський район) у листі до редакції висловлювали своє невдоволення роботою місцевого фельдшерсько-акушерського пункту.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

Заступник завідувачого Харківським облздороввідділом тов. Е. С. Жердів повідомив редакції, що при перевірці листа факти підтвердилися.

За порушення трудової дисципліни, перебування на роботі у нетверезому стані завідувачому фельдшерсько-акушерському пунктом Рябому С. І. оголошено сувору догану. Головному лікарю Кегичівської центральної районної лікарні Лимарю А. В. вказано на недостатній контроль за роботою медпункту села Лозова.

★ Про те, що в ряді будинків по вулиці Буковинській міста Івано-Франківська вода буває з великими перебоями, писалося в листі до Перця.

Як повідомив редакції перший заступник голови виконкому Івано-Франківської міськради тов. А. Н. Янкевич, такий факт дійсно мав місце. Нині у згаданих будинках проведено заміну водопро-

відних труб і вода в квартири надходить нормально.

На осіб, що зволікали ремонт водопроводу, накладено адміністративні стягнення.

★ Від колгоспників села Виноградівки (Одеська область) до редакції надійшов лист, в якому вони скаржилися на те, що у них вийшов з ладу трансформатор і вже два місяці немає електричного світла.

Голова виконкому Ширяєвської райради тов. Н. А. Крицаков сповістив, що нині в селі Виноградівці встановлено новий трансформатор і електроенергія постачається нормально.

★ Десять років тому у селі Бронне (Ровенщина) розпочато спорудження клубу, а будівництву тому і кіця не видно.

Молодь місцевого колгоспу ім. Дзержинського написала про це листа.

Як повідомив голова Безрезинського райвиконкому тов. В. С. Михайлюков, нині вже ведуться столярні, сантехнічні та опоряджувальні роботи. Закінчення будівництва клубу і введення його в дію передбачається до червня 1978 року.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 6 (1024)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Здано до набору 17. II. 1978 р. Підписано до друку 7. III. 1978 р. БФ 12910. Папір 70×108¹/₄. Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0993. Тираж 3.100.000.

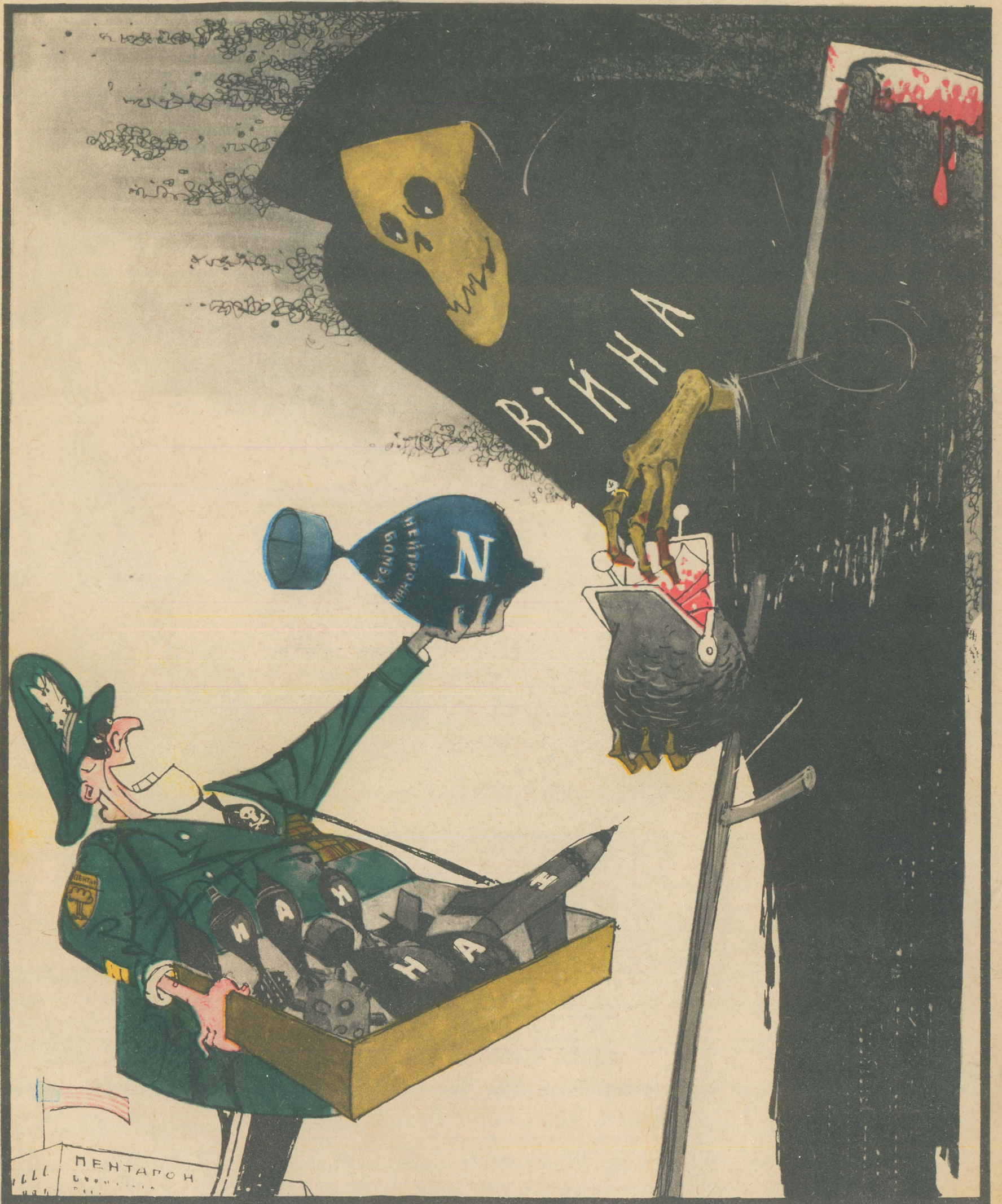
© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

— Ви, місіс, завжди були моїм найкращим покупцем. Сподіваюся, що й ця штучка вам сподобається.